

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 12 grudnia 1952 **Nr 20/16 gm/** Poz. 60

T R E Ś Ć:

60

OKÓLNIK

z dnia 5 grudnia 1952 r.

w sprawie stosowania przepisów ustawy z dnia 22 listopada 1952 r. o amnestii. Nr PM. 15938/6/52.

W Dzienniku Ustaw Nr 46 poz. 309 ogłoszona została ustawa z dnia 22 listopada 1952 r. o amnestii.

W celu wykonania tej ustawy Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

I.

Spośród przestępstw objętych prawem karnym skarbowym podlegają amnestii przestępstwa wymienione w art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz w art. 5 ustawy o amnestii.

Przestępstwa skarbowe wymienione w art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 puszcza się w niepamięć i przebacza, w sprawach zaś o przestępstwa określone w art. 5 ustawy darowuje się w całości lub części orzeczone kary.

Z art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy wynika, że puszcza się w niepamięć i przebacza wszystkie wykroczenia skarbowe, a spośród występków tylko te występki, za które ustawa przewiduje karę nie wyższą niż karę pozbawienia wolności do jednego roku, lub grzywny do 2.000 zł albo obie te kary łącznie.

Z art. 5 wynika, iż w sprawach o występki skarbowe zagrożone karą grzywny powyżej 2.000 zł lub karą pozbawienia wolności powyżej jednego roku albo obu tymi karami łącznie:

a) darowuje się karę grzywny, orzeczoną w rozmiarze nie powyżej 2000 zł oraz karę pozbawienia wolności orzeczoną w rozmiarze nie powyżej 1-go roku,
b) zmniejsza się o połowę karę grzywny orzeczoną w rozmiarze powyżej 2.000 zł oraz karę pozbawienia wolności orzeczoną w rozmiarze powyżej jednego roku.

Z powyższych przepisów wynika, że amnestię w pełnym lub ograniczonym zakresie należy stosować do wszystkich przestępstw objętych prawem karnym skarbowym. Przytoczone zasady darowania kar stosuje się także wtedy, gdy kary pozbawienia wolności i kary grzywny w powyższych granicach orzeczono łącznie.

II.

Zasięg stosowania amnestii w granicach czasu zamyka się datą 19 listopada 1952 r., gdyż ustawa o amnestii dotyczy przestępstw popełnionych przed dniem 20 listopada 1952 r., a więc popełnionych do godziny 24-ej 19 listopada 1952 r.

Jednakowoż nie są objęte ustawą o amnestii niezakończone przed tym terminem przestępstwa trwałe i ciągłe, choćby przestępstwa trwałe lub pewne ogniwa przestępstwa ciągłego popełnione zostały przed dniem 20 listopada 1952 r.

III.

Przez popełnione przestępstwa rozumieć należy zarówno przestępstwa dokonane, jak i czyny stanowiące karalne usiłowanie.

W myśl art. 1 ustawy — amnestii udziela się nie tylko sprawcom przestępstwa, lecz również i uczestnikom przestępstwa (podżegaczom i pomocnikom).

Z dobrodziejstwa amnestii pośrednio korzysta także osoba trzecia — odpowiedzialna majątkowo za kary pieniężne nałożone na sprawcę lub uczestnika przestępstwa, z chwilą bowiem darowania kary sprawcy lub uczestnikowi przestępstwa — odpowiedzialność posiłkowa wygasa.

W myśl art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy nie stosuje się amnestii do sprawców występków skarbowych popełnionych w ciągu 5 lat po odbyciu przez sprawcę kary za przestępstwo tego samego rodzaju lub dokonanie z tych samych pobudek.

W myśl art. 9 ust. 3 ustawy o amnestii nie podlegają darowaniu lub złagodzeniu kary, które uległy złagodzeniu na podstawie przepisów dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. o amnestii (Dz. U. Nr 28, poz. 172) lub ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o amnestii (Dz. U. Nr 20, poz. 78).

IV.

Prawomocne orzeczenia co do przepadku narzędzi przestępstwa, przedmiotów pochodzących z przestępstwa lub mienia, którego posiadanie jest zakazane, podlegają wykonaniu; jeżeli postępowanie zostaje umorzone, organ, stosujący amnestię, może orzec przepadek narzędzi przestępstwa, przedmiotów pochodzących z przestępstwa lub mienia, którego posiadanie jest zakazane.

Ustawa o amnestii nie zwalnia od obowiązku zapłacenia uszczuplonej przez przestępstwo należności skarbowej, chyba, że przedmiot przestępstwa uległ przepadkowi (art. 24 prawa karnego skarbowego).

Wszelkie przedmioty, zajęte tytułem zabezpieczenia grzywien (art. 193 i 198 prawa karnego skarbowego) w sprawach o przestępstwa skarbowe podlegające w całości amnestii powinny być zwrócone właścicielowi lub osobom, u których je zajęto.

V.

Zastosowanie amnestii do przestępstw skarbowych w myśl ustawy z dnia 22 listopada 1952 roku ma ten skutek, że postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe określone w art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 nie wszczyna się, postępowanie wszczęte podlega umorzeniu, kary zaś nie wykonane w całości lub w części oraz nie ściągnięte koszty postępowania darowuje się.

Jednak przy stosowaniu przepisów ustawy o darowaniu lub łagodzeniu kary grzywny — ściągnięte w całości lub w części grzywny nie podlegają zwrotowi, stosownie do postanowień art. 12 ustawy o amnestii. Dotyczy to również kwot wpłaconych tytułem dobrowolnego poddania się karze, choćby jeszcze nie zostały doręczone oskarżonym postanowienia, zezwalające na dobrowolne poddanie się karze; doręczenie bowiem takiego postanowienia powoduje jedynie przerachowanie na dochód Państwa wpłaconej już tytułem kary kwoty, przerachowanie zaś to nie powinno być traktowane jako wykonanie

kary. Wydanie postanowienia o zezwolenie na dobrowolne poddanie się karze nie może być wszakże uwarunkowane podwyższeniem przez oskarżonych zaofiarowanych i wpłaconych już tytułem kary kwot, to znaczy nie powinny obciążać ich żadną dopłatą.

Umorzenie postępowania w myśl art. 6 i 7 ustawy o amnestii może nastąpić w sprawach o takie przestępstwa należące do właściwości organów finansowych prezydiów rad narodowych, za które według okoliczności towarzyszących popełnieniu przestępstwa i zachowania się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa należałoby wymierzyć grzywny nie powyżej 2.000 zł (aczkolwiek grożąca kara kwotę tę przewyższa). W tych jednak przypadkach umorzenie postępowania wymaga zgody organu finansowego II instancji.

Możliwość umorzenia postępowania nie wyłącza jednak przeprowadzenia dochodzeń niezbędnych do ustalenia rozmiarów przestępstwa lub innych okoliczności potrzebnych dla oceny, czy przestępstwo podpada pod działanie ustawy o amnestii. Tak samo, jeżeli zebrany materiał w sprawie nie wystarcza do oceny, czy przestępstwo podlega amnestii, należy materiał ten odpowiednio uzupełnić przed rozstrzygnięciem sprawy.

VI.

W myśl art. 16 ustawy z dnia 22 listopada 1952 roku amnestię stosuje organ, przed którym toczy się postępowanie, albo organ zarządzający wykonanie orzeczenia, jeżeli nie zastosowano jej już przy wydaniu orzeczenia. W sprawach o występki skarbowe — amnestię stosuje organ właściwy do orzekania w danej sprawie. Z przepisów tych wynika, że w sprawach o wykroczenia skarbowe oraz w sprawach o występki skarbowe zagrożone tylko grzywną amnestię stosuje ten organ finansowy, przed którym toczy się postępowanie, albo organ finansowy, zarządzający wykonanie orzeczenia, jeżeli nie zastosowano amnestii przy wydaniu orzeczenia. Natomiast w sprawach o występki skarbowe zagrożone obok grzywny zasadniczymi karami pozbawienia wolności choćby nie przekazanych jeszcze do postępowania sądowego, amnestię stosuje właściwy sąd.

Umorzenie powinno nastąpić z urzędu w każdym stadium postępowania przy zachowaniu jednak w odniesieniu do spraw o występki skarbowe zagrożone grzywną powyżej 2.000 zł wyjaśnień zawartych w rozdziale V ust. 3 i 4 niniejszego okólnika.

Właściwe organa finansowe orzekające w I instancji obowiązane są umorzyć na podstawie art. 3 ustawy o amnestii postępowanie w nierozstrzygniętych jeszcze sprawach o wykroczenia skarbowe i o występki skarbowe zagrożone tylko grzywną do 2.000 zł oraz w powyższych sprawach już rozstrzygniętych nieprawomocnie w I instancji, lecz nie przekazanych jeszcze wyższej instancji finansowej lub sądom na skutek złożonego przeciw orzeczeniu środka odwoławczego lub żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Wydanie postanowienia o umorzeniu postępowania w tych sprawach powinno być podjęte, zgodnie z przepisami art. 20 tej ustawy w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy o amnestii.

Ponadto właściwe organa finansowe orzekające w I instancji obowiązane są w myśl art. 20 ustawy o amnestii rozstrzygnąć w terminie 3 miesięcy, licząc od dnia wejścia w życie tej ustawy sprawy o występki skarbowe wymienione w art. 5 pkt 2 ustawy o amnestii, lecz nie zagrożone zasadniczymi karami pozbawienia wolności. Jeśli jednak organa finansowe I instancji, korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 7 ustawy o amnestii, zamierzają te sprawy umorzyć na podstawie art. 6 tejże ustawy, to obowiązane są postanowienia o umorzeniu uzgodnione z właściwym organem finansowym II instancji podjąć również w powyższym 3-miesięcznym terminie.

Zaznacza się, że w myśl art. 8 ustawy o amnestii do kar zmniejszonych szczególnym aktem łaski stosuje się przepisy art. 4 i 5 ustawy, biorąc za podstawę karę złagodzoną.

Wreszcie organa finansowe I instancji, zarządzające wykonanie prawomocnych orzeczeń karnych organów finansowych — po stwierdzeniu, iż sprawa, w której zapadło orzeczenie, podlega amnestii, obowiązane są:

a) w sprawach o przestępstwa określone w art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz w art. 5 pkt 1 ustawy o amnestii — pozostawić bez wykonania wymierzone w tym orzeczeniu kary. Jeżeli zaś na podstawie tego orzeczenia wykonanie kary już rozpoczęto — należy zarządzić natychmiastowe wstrzymanie wykonania kar;

b) w sprawach o przestępstwa określone w art. 5 pkt 2 ustawy o amnestii — zmniejszyć o połowę wymierzone w orzeczeniu kary, a gdy na podstawie tego orzeczenia wykonanie kary już rozpoczęto — natychmiast zarządzić wykonanie kary w zmniejszonym zakresie.

Wyjątek stanowi orzeczony prawomocnie przepadek narzędzi i przedmiotów przestępstwa, który mimo zastosowania amnestii — utrzymuje się w mocy.

VII.

Organa finansowe II instancji stosują amnestię w należących do ich właściwości rzeczowej sprawach, które znajdowały się w postępowaniu tych organów, lub wpłynęły do nich po wejściu w życie ustawy o amnestii.

Sprawy te powinny być rozstrzygnięte w terminach wskazanych w art. 20 ustawy o amnestii.

VIII.

O niewszczynaniu lub umorzeniu postępowania karnego na mocy ustawy o amnestii organ finansowy wydaje postanowienie, w którym — w miarę potrzeby — orzeka o przepadku narzędzi i przedmiotów przestępstwa. Odpis tego postanowienia doręcza się oskarżonemu. Tak samo postępuje się w przypadku darowania lub zmniejszenia kary na mocy amnestii w sprawach zakończonych prawomocnie, przy czym w stosunku do skazanych odbywających karę aresztu zastępczego należy niezwłocznie wydać odpowiednie zarządzenia, wynikające z zastosowania amnestii. Ponadto należy wycofać wszelkie zarządzenia, wydane w celu przymusowego ściągnięcia grzywien i kar pieniężnych oraz kosztów postępowania darowanych z mocy amnestii.

Na postanowienia i zarządzenia w przedmiocie stosowania przepisów ustawy o amnestii służy zażalenie do jednej bezpośrednio wyższej instancji (art. 17 ustawy).

Umorzenie postępowania na podstawie przepisów art. 14 ustawy o amnestii należy uchylić, jeżeli osoba, przeciwko której postępowanie toczyło się, oświadczy w terminie miesięcznym od zawiadomienia o umorzeniu, że żąda przeprowadzenia postępowania.

IX.

W sprawach o występki skarbowe zagrożone, niezależnie od grzywny, zasadniczymi karami pozbawienia wolności oraz w sprawach o przestępstwa skarbowe należące do wyłącznej właściwości sądowej z mocy przepisu art. 151 prawa karnego skarbowego amnestię stosuje sąd. W sprawach tych należy więc niezwłocznie zwrócić się do właściwego prokuratora o wypowiedzenie się co do kontynuowania wszczętych dochodzeń.

X.

W myśl przepisów art. 18 ustawy o amnestii w przypadku, gdy osoba, która skorzystała z amnestii, popełni w ciągu 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy nowe przestępstwo z tych

samych pobudek lub tego samego rodzaju, kara darowana w całości lub części podlega wykonaniu, postępowanie zaś, którego wszczęcia zaniechano, lub które uległo umorzeniu, należy podjąć na nowo, niezależnie od postępowania wszczętego w sprawie o nowe przestępstwo.

W powyższym przypadku należy wydać na podstawie art. 18 ustawy o amnestii postanowienie o tym, że darowana w całości lub części kara ma być wykonana, albo że postępowanie, którego wszczęcia zaniechano lub które uległo umorzeniu ma być na nowo podjęte.

Postanowienie powinien wydać ten organ, który orzekł o darowaniu kary lub na skutek zarządzenia którego zaniechano wszczęcia postępowania lub wszczęte postępowanie umorzono.

Podjęte na nowo postępowanie o dawne przestępstwo oraz wszczęte postępowanie o nowe przestępstwo powinno toczyć się na ogólnych zasadach.

Przepisy art. 18 ustawy o amnestii nie mają zastosowania do wykroczeń skarbowych.

XI.

O wykonaniu ustawy o amnestii należy sporządzać w okresach miesięcznych sprawozdania według załączonego wzoru.

Prezydium miejskiej (dzielnicowej) oraz powiatowej rady narodowej — wydział (oddział) finansowy przesyła wyżej wymienione sprawozdania prezydium wojewódzkiej (m. st. Warszawy, m. Łodzi) rady narodowej — Wydziałowi Finansowemu w terminie do dnia 10 po upływie każdego miesiąca.

Prezydia wojewódzkich (m. st. Warszawy i m. Łodzi) rad narodowych — wydziały finansowe — przesyłają zbiorcze sprawozdania Ministerstwu Finansów — Departament Podatków Miejskich w ciągu 15 dni po upływie każdego miesiąca.

wz. **Minister Finansów** J. Kole
Podsekretarz Stanu

Pieczątka organu finansowego

Załącznik do okólnika z dnia 5 grudnia 1952 r Nr PM. 15938/6/52

SPRAWOZDANIE

o ruchu spraw karnych skarbowych (art. 58 — 148 p. k. s.), załatwionych przy zastosowaniu ustawy z dnia 22 listopada 1952 r. o amnestii w miesiącu .... 195 r.

Rodzaj wydanych postanowień	Sprawy o występki		Sprawy o wykroczenia		Uwagi
	Ilość	Kwota podlegająca odpisaniu wobec zastosowania amnestii	Ilość	Kwota podlegająca odpisaniu wobec zastosowania amnestii	
1	2	3	4	5	6
Postanowienia o niewszczynaniu postępowania karnego na podstawie art. 3 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o amnestii		—		—	
Postanowienia o umorzeniu postępowania karnego na podstawie art. 3 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 i na podstawie art. 5 pkt 1 ustawy o amnestii w sprawach prawomocnie rozstrzygniętych, jak również rozstrzygniętych nieprawomocnie					
Postanowienia o zastosowaniu amnestii na podstawie art. 5 pkt 2 ustawy o amnestii					
Postanowienia wydane na podstawie art. 6 i 7 ustawy o amnestii		—		—	

Objaśnienia:

W kol. 6 należy podać, ile z liczby postanowień umieszczonych w kol. kol. 2 i 4 wydano przez II instancję.

Podpis

SPROSTOWANIE.

W tabelach potrąceń podatku od wynagrodzeń stanowiących załącznik do okólnika z dnia 7 lipca 1952 r. Nr PM-10033/3/52, (Dz. Urz Min. Fin. Nr 13/10 gm, poz. 39) prostuje się następujące omyłki drukarskie:

1) w tabeli „P" dla miesięcznego okresu wypłaty — bez zniżek i zwyżek rodzinnych (str. 77) dla wynagrodzenia 1.140 zł, zamiast 118.50 powinno być 118.60.

2) w tabeli „ze zwyżką 50%" dla miesięcznego okresu wypłaty — bez zniżek i zwyżek rodzinnych (str. 85) dla wynagrodzenia 940 zł. zamiast 167,20 powinno być 107,20,

3) w tabeli „ze zwyżką 50%" dla miesięcznego okresu wypłaty — ze zwyżką rodzinną 10% (str. 85) dla wynagrodzeń 1.140—1.190 zamiast kwot 175,60, 177.30, 179.00, 180.80, 182.50 i 184.20 powinno być 195.60, 197.30, 199.00, 200.80, 202.50 i 204 20.

KOMUNIKAT

W okresie od 26 września 1952 r. do 25 listopada 1952 r. w Biuletynie Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego zostały opublikowane następujące akty prawne wydane przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów bądź w porozumieniu z Ministrem Finansów:

Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministra Finansów Nr 329 z dnia 10 października 1952 r. w sprawie zasad finansowania działalności normalizacyjnej w resortach (Nr 43, poz. 206).

Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 333 z dnia 15 października 1952 r. zmieniające zarządzenie w sprawie zasad tworzenia oddziałów zaopatrzenia robotniczego oraz ich organizacji (Nr 44, poz. 209).

Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów Nr 346 z dnia 30 października 1952 r. uzupełniające zarządzenie w sprawie zasad rozgraniczenia działalności inwestycyjnej od eksploatacyjnej oraz określające tryb i zasady planowania i finansowania eksploatacji wstępnej nowobudowanych i rozbudowywanych obiektów przemysłowych (Nr 47 poz. 219).

Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów Nr 347 z dnia 30 października 1952 r. w sprawie zasad i trybu planowania oraz finansowania eksploatacji wstępnej nowouruchomionej produkcji w czynnych zakładach przemysłowych. (Nr 48, poz. 220).

KOMUNIKAT

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się:

1) blankiety pokwitowań kasowych z kwitariusza przychodowego dla poborców dawny wzór Nr 1 Seria B za Nr Nr 245087 — 245200, zagubione przez pracownika Wydziału Finansowego P.P.R.N. w Krasnymstawie.

KOMUNIKAT

Podaje się do wiadomości, że opłaty za prenumeratę Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów w roku 1953 wynosić będą: rocznie zł 40, półrocznie zł 22 i kwartalnie zł 12.

Wymienione opłaty winny być wpłacane przed rozpoczęciem okresu prenumeraty na r-k Ministerstwa Finansów—Zarząd Centralny w NBP Oddział Warszawa-Praga Nr 70-412-2400/2. Na odcinku dowodu wpłaty należy podać cel wpłaty, okres czasu którego wpłata dotyczy, w sposób czytelny nazwę i adres (z uwzględnieniem ulicy i Nr domu) dokonywującego wpłatę oraz ilość zapotrzebowanych egzemplarzy wydawnictwa. Nadsyłanie zamówień jest zbędne, gdyż wysyłanie wydawnictwa dokonywane będzie na podstawie otrzymywanych wpłat i ustaje automatycznie z końcem opłaconego okresu prenumeraty.

Rachunki za prenumeratę nie będą wystawiane.

Jednostki administracyjne objęte budżetem centralnym powinny zapotrzebowanie na bezpłatną prenumeratę Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów zgłaszać za pośrednictwem właściwego ministerstwa (urzędu centralnego), a jednostki objęte budżetem terenowym — za pośrednictwem prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej. Zapotrzebowanie to winno być dokonywane w granicach niezbędnych potrzeb przy ścisłym przestrzeganiu zasady oszczędności.

Redakcja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 12.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 60; półrocznie — zł 33; kwartalnie — zł 18.
Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr. 70-412-2400/2 w N.B.P. Oddział Warszawa - Praga.
Inne ogłoszenia — zł 2,70 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 0,90

ODBIORCA:

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam.